

MENANDROΥ

(Φι.) δ[ό]ξ[α]γτ' ἀνέστης' αὐτὸν ἐπιμελούμενος.
 φίλον τέκνον.

(Δα.) νῆ τὸν Δί', εὖ δῆθ' οὐτοσί.

ἀναλ]α<μ>β<άν>ων γὰρ αὐτὸν ἔνδον, καὶ σχολὴν
 εὐρῶν] ἀπαλλαγείς δικέλλης καὶ κακῶν—

65

οὕτω] τίς ἐστὶ σκληρὸς ὁ γέρων τῶι βίωι—
 τοῦ μειρ]ακίου τὰ πράγματ' ἀνέκρινεν, τίνα
 ἔστ', οὐχὶ παντάπασιν ἀγνοῶν ἴσως.

κοινου]μένου δὲ τοῦ νεανίσκου τά τε

περὶ τ]ῆς ἀδελφῆς ἐμβαλόντος σοῦ <τε> καὶ

70

]. ἔπαθέ τι κοινὸν καὶ χάριν

τῆς ἐπιμελείας ὥιεν' ἐκ παντὸς λόγου

δεῖν αὐτὸν ἀποδοῦναι, μόνος τ' ὢν καὶ γέρων

νοῦν ἔσχε· τὴν γὰρ παῖδ' ὑπέσχηται γαμείν.

κεφάλαιόν ἐστὶ τοῦτο τοῦ παντὸς λόγου.

75

ἤξουσιν ἤδη δεῦρ', ἄπεισιν εἰς ἀγρὸν

αὐτῆ]γ λαβῶν. παύσεσθε πενίαι μαχόμενοι,

δυσνουθετήτῳ θηρί]ωι καὶ δυσκόλῳ

καὶ ταῦτ' ἐν ἄστει· δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν ἴσως